

**HET
NEGENDE
HUIS**

LEIGH BARDUGO

HET
NEGENDE
HUIS

Eerste druk 2020
Tweede druk 2022

ISBN 978-90-225-9753-8
ISBN 978-94-023-1523-3 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Ninth House*
Vertaling: Maren Mostert
Omslagontwerp: © Keith Hayes, Flatiron Books, bewerkt door
DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Graphic Compressor, Shutterstock.com
Beeld schutbladen: © John Picacio
Zetwerk: Pier Post

© 2019 Leigh Bardugo
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Hedwig, Nima, Em en Les –
mijn redders in nood

Ay una moza y una moza que nonse espanta de la muerte
porque tiene padre y madre y sus doge hermanos cazados.
Caza de tre tabacades y un cortijo enladriado.
En medio de aquel cortijo havia un mansanale
que da mansanas de amores en vierno y en verano.
Adientro de aquel cortijo siete grutas hay fraguada.
En cada gruta y gruta ay echado cadenado...
El huerco que fue ligero se entró por el cadenado.

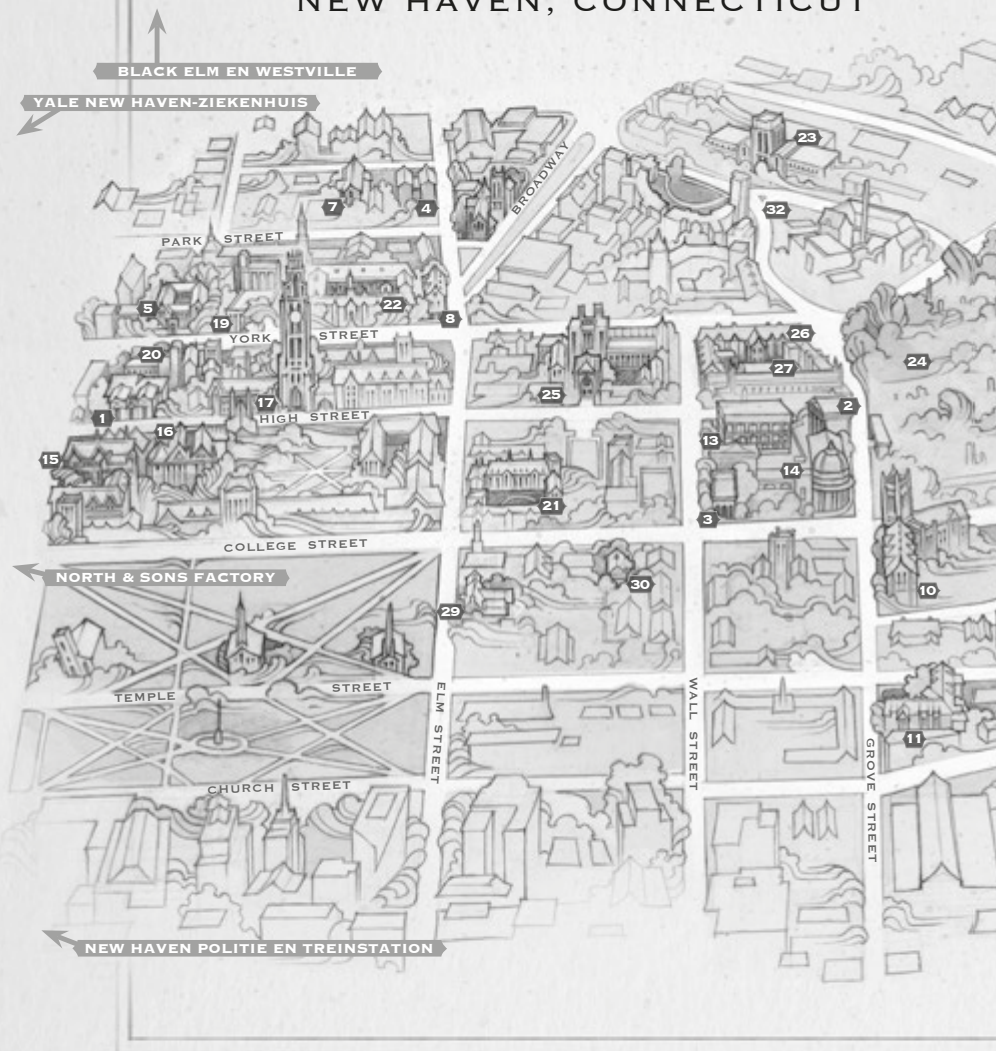
—*La Moza y El Huerco*

Er leeft een meisje, een meisje dat de dood niet vreest
Want ze heeft haar vader en moeder en haar twaalf
jachtbroeders,
een huis met twee verdiepingen, een boerenhoeve met een
boerenerf.
In het midden groeit een appelboom die appels der liefde geeft,
's zomers en 's winters.
Er zijn zeven kelders,
En elke kelder zit op slot...
De dood glipte als licht door het sleutelgat naar binnen.

—*De Dood en het Meisje, Sefardische ballade*

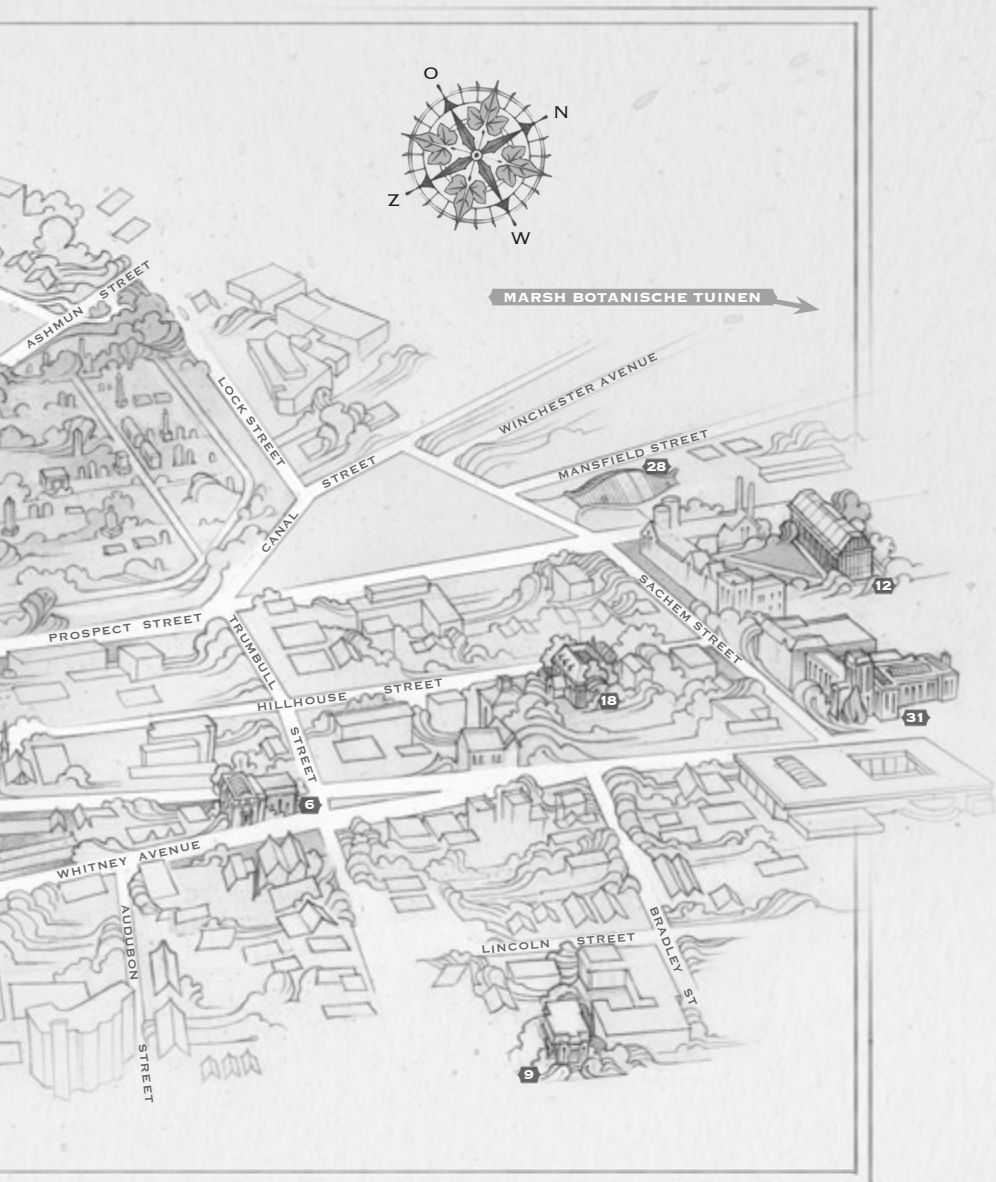
UNIVERSITEIT VAN YALE

NEW HAVEN, CONNECTICUT

1. SKULL & BONES
2. BOOK & SNAKE
3. SCROLL & KEY
4. MANUSCRIPT
5. WOLF'S HEAD
6. BERZELIUS
7. ST. ELMO
8. HET HOK
9. IL BASTONE

10. SHEFFIELD-STERLING-STRATHCONA HALL
(OOK SSS)
11. ROSENFELD HALL
12. SCHOOL VOOR BOSBOUWKUNDE
13. BEINECKE RARE BOOK & MANUSCRIPT
LIBRARY (OOK BEINECKE-BIBLIOTHEEK)
14. COMMONS-EETZAAL
15. VANDERBILT HALL
16. LINSLY-CHITTENDEN HALL

- 17. HARKNESS TOWER
- 18. HUIS VAN DE RECTOR MAGNIFICUS
- 19. DRAMAT
- 20. JONATHAN EDWARDS-COLLEGE
- 21. GRACE HOPPER-COLLEGE
- 22. DAVENPORT-COLLEGE
- 23. PAYNE WHITNEY-SPORTHAL
- 24. GROVE STREET CEMETERY
- 25. STERLING MEMORIAL LIBRARY (OOK
STERLING-BIBLIOTHEEK)

- 26. FACULTEIT DER RECHTSGELEERDHEID
- 27. RECHTEN-BIBLIOTHEEK
- 28. INGALLS RINK-IJSBAAN
- 29. ELIHU CLUB
- 30. ELIZABETHAN CLUB
- 31. YALE PEABODY MUSEUM OF NATURAL
HISTORY (OOK PEABODY-MUSEUM)
- 32. PLAATS DELICT VAN TARA'S DOOD

proloog

vroege lente

Tegen de tijd dat het Alex was gelukt het bloed uit haar mooie wollen jas te krijgen, was het al te warm om hem nog te dragen. De lente had zich schoorvoetend aangediend; de donkere ochtenden hadden plaatsgemaakt voor bleekblauw morgenlicht dat overging in druilerige, grijze middagen, en langs de weg lag een hardnekkige rest groezelige sneeuw in hopen die haar aan meringues deden denken. Maar ergens halverwege maart smolt de sneeuw op de gazonstroken tussen de stenen paden van de oude campus en de natte zwarte aarde met grauw gras kwam eronder tevoorschijn. Alex had zich in het raamzitje genesteld in een van de geheime kamers op de bovenste verdieping van 268 York Street; ze las *Vereisten voor kandidaten van Lethe*.

Ze hoorde de klok op de schoorsteenmantel tikken en zo nu en dan rinkelde beneden de winkelbel als klanten de kledingzaak binnenkwamen of verlieten. De verdieping met geheime kamers erboven stond bij de Lethe-leden bekend als het Hok. In de winkelruimte eronder was ooit een schoenenwinkel gehuisvest, een outdoorzaak, en toen een kleine supermarkt die dag en nacht open was, met een eigen tex-mex-fastfoodbar. De dagboeken van de leden stonden in die tijd vol met klachten over de stank van opgewarmde witte bonen en gebakken uien, die door de kieren heen naar boven walmde – tot 1995, toen iemand een bezwering had uitgesproken over het Hok en de achtertrap die naar de steeg leidde, zodat het er altijd naar wasverzachter en kruidnagel rook.

Alex had de gids met richtlijnen van het Lethe-huis gevonden in de chaotische weken na het incident in het herenhuis in Orange Street.

Sindsdien had ze haar mail nog maar één keer gecheckt op de oude computer in het Hok, en toen ze de lange reeks ongelezen e-mails van decaan Sandow zag, had ze meteen weer uitgelogd. Ze had de lege batterij van haar telefoon niet meer opgeladen, al haar colleges verzuimd en ze stuurde vaak uit het raam naar de ontluikende lenteblaadjes aan de knoestige boomtakken – iets wat ze associeerde met een vrouw die ringen om haar knokige vingers schoof. Ze had al het eten uit de voorraadkasten en de vriezer opgemaakt – eerst de luxe kaassoorten en gerookte zalm, vervolgens de bruine bonen in blik en perziken op siroop, uit dozen waarop stond: NOODRANTSOENEN. En toen dat allemaal op was, had ze onbeperkt maaltijden besteld op naam van Darlington, wiens rekening nog actief was. Om haar eten op te halen liep ze de trappen zo vaak op en af dat ze eerst moest uitblazen voordat ze aan haar lunch of avondmaal begon. Soms nam ze niet eens de moeite om iets te eten en viel ze in het raamzitje in slaap of op de grond naast de plastic tassen en vuilnisbakken. Er kwam niemand bij haar kijken of het wel goed ging, want er was niemand meer over.

De gids was op goedkoop papier gedrukt en in elkaar geniet, op de voorkant stond een zwart-witfoto van de Harkness Tower, met daaronder het motto: WIJ ZIJN DE HOEDERS. Ze betwijfelde of de grondleggers van Lethe het nummer van Johnny Cash in gedachten hadden toen ze dit als hun motto kozen. Maar elke keer als ze die woorden zag moest ze aan die ene kerst denken, toen ze op een oud matras in Lens armoedige flat lag, in Van Nuys, Los Angeles, en de kamer om haar heen maar bleef draaien, met een half leeggegeten blik cranberrysaus op de vloer naast zich, terwijl Johnny Cash zalvend zong: *'We are the shepherds, we walked 'cross the mountains. We left our flocks when the new star appeared.'* En ze dacht aan Len die zich naar haar omdraaide, een hand onder haar T-shirt schoof en bij haar oor mompelde: 'Nou, een stel belabberde hoeders dan.'

De vereisten voor aankomende Lethe-leden stonden achter in de gids en waren voor het laatst bijgewerkt in 1962.

*Hoge cijfers voor met name geschiedenis en scheikunde op
universitair niveau.*

*Aanleg voor vreemde talen en actieve beheersing van Grieks en
Latijn.*

*Goede fysieke conditie en hygiëne. Regelmatig sporten is een pre.
Een stabiele persoonlijkheid, in staat tot geheimhouding.
Belangstelling voor het esoterische wordt afgeraden, omdat dit
meestal een indicatie is voor maatschappelijke onaangepastheid.
Toont geen overgevoeligheid voor de aspecten van het menselijk
lichaam.*

MORS VINCIT OMNIA.

Alex' beheersing van het Latijn was verre van 'actief', dus dat laatste moest ze opzoeken: De dood overwint alles. Maar in de kantlijn had iemand het woord *irrumat* neergekrabbeld en *vincit* met een blauwe balpen doorgestreept.

Onder de criteria was een opmerking toegevoegd: *In twee gevallen is een uitzondering gemaakt en zijn bovengenoemde criteria niet zo strikt toegepast: Lowell Scott (afgestudeerd in Engelse taal- en letterkunde, 1909) en Sinclair Bell Braverman (geen opleiding, 1950), en wel met zeer wisselende resultaten.*

Hier was ook nog iets in de kantlijn gekrabbeld, in Darlington's herkenbare onregelmatige handschrift met lange lussen, dat haar aan een cardiogram deed denken: *Alex Stern*. De gedachte aan het bloed dat de vloerbedekking van Il Bastone, het oude herenhuis van Anderson, doordrenkte en donker kleurde, drong zich weer aan haar op, en ze dacht ook aan de decaan – het verbluffend witte bot dat uit zijn bovenbeen stak en de penetrante stank van wilde honden die er in de lucht hing.

Alex zette het aluminiumbakje met koude falafel van Mamoun's weg en veegde haar handen af aan de sweater die de leden van Lethe onderscheidde van de rest. Ze liep wat mank naar de badkamer, draaide het medicijnenpotje open en haalde er een kalmeringspilletje uit, dat ze onder haar tong legde. Daarna deed ze de kraan open en hield ze haar hand eronder, en terwijl ze naar het water keek dat langs haar vingers stroomde en naar het troosteloos slurpende geluid van de afvoer luisterde, kon ze maar aan één ding denken: *In twee gevallen is een uitzondering gemaakt en zijn bovengenoemde criteria niet zo strikt toegepast.*

Voor het eerst in weken kon ze naar het meisje in de met water bespatte spiegel kijken. En ze bleef kijken toen dat gewonde meisje

haar katoenen hemd met gele pusvlekken omhoog schoof. Aan de randen van de diepe wond in haar zij was het bloed zwart opgedroogd. De bijtwond had een rij zichtbare tandafdrukken achtergelaten, waarvan ze wist dat die maar moeilijk zouden genezen, als dat al zou gebeuren. Ze was getekend voor het leven, haar levenspad was veranderd en daarmee ook wie ze was. *Mors irrumat omnia*. De dood neemt ons allemaal te grazen.

Voorzichtig betastte ze de gloeiende, rode huid rondom de bijtwond, die begon te ontsteken. Ze voelde een vage bezorgdheid, een reflex van haar brein tot zelfbehoud, maar alleen al het idee om te bellen voor een afspraak bij het studentengezondheidscentrum – en alles wat dat weer tot gevolg zou hebben – was haar te veel. Het doffe kloppen van de wond en de vurige warmte van haar lijf waren inmiddels haast trouwe metgezellen. Misschien zou ze koorts krijgen en gaan hallucineren.

Ze keek naar haar op en neer bewegende ribben en de blauwe aderen die zich in een wirwar als gebroken hoogspanningskabels vertakten onder haar wegtrekkende blauwe plekken. Haar lippen waren gebarsten. En opnieuw dacht ze aan de notitie in de gids, haar naam in de kantlijn – zij was het derde uitzonderingsgeval.

‘En óf de resultaten wisselend waren,’ mompelde ze voor zich uit, verbaasd over haar schorre stem. Ze schoot in de lach en de afvoer van de wastafel leek gorgelend met haar mee te lachen. Waarschijnlijk had ze al koorts.

In het felle licht van de badkamerlamp duwde ze haar vingers tegen de wond en kneep ze zo hard in de huid rondom haar hechttingen dat de pijn als een mantel om haar heen viel, waarna het verlies van haar bewustzijn een aangename verdoving was.

Dit was in de lente. Maar de ellende was op een donkere winteravond begonnen, toen Tara Hutchins was overleden en Alex nog dacht dat ze met alles weg zou komen.

Skull and Bones, het oudste genootschap van het land en het eerste van de acht genootschappen van de Sluier, werd in 1832 opgericht. De leden kunnen zich beroemen op het voortbrengen van meer presidenten, bekende uitgevers, bedrijfsmagnaten en politici dan elk ander genootschap (voor de complete lijst van alumni, raadpleeg Appendix c). Misschien is het woord 'opscheppen' hier meer op zijn plaats. Ze zijn zich maar al te bewust van hun macht en verwachten onderwerping van de Lethe-leden. Ze zouden er goed aan doen hun eigen motto na te leven: Arm of rijk, voor de dood zijn we allen gelijk. Gedraag je discreet en diplomatiek, volgens de gedragslijn van Lethe, maar onthoud altijd dat het onze plicht is ons in het grijze gebied tussen de levenden en de doden te bewegen, en niet om het ijdele ego van Yales briljante studenten te strelen.

– Uit: *Het Leven van Lethe: Protocollen en Procedures van het Negende Huis*

De Bones-broeders voelen zich verheven en beschouwen zichzelf als de titanen tussen het klootjesvolk; wat een bullshit! Maar wie ben ik om daarover te klagen als de drank rijkelijk vloeit en de meiden knap zijn?

– Lethe-dagboek van George Petit
(*Saybrook College, '56*)

winter

Alex haastte zich over het grote, wat eigenaardige plein van Beinecke, haar laarzen bonkten op de betonnen tegels. Het gigantische blokvormige gebouw, met een collectie zeldzame boeken en manuscripten, leek vlak boven de grond te zweven. Overdag glansden de panelen binnen amberkleurig en leek het of je je in een opgepoetste gouden bijenkast bevond; het had meer weg van een tempel dan van een bibliotheek. Maar 's avonds zag het eruit als een grafkist. Dit deel van de campus paste qua bouwstijl niet echt bij de rest van Yale – het had geen gotische arcaden, en ook geen opvallende panden van rode baksteen, waarover Darlington haar had verteld dat het niet echt koloniaal was, maar er alleen zo uitzag. Hij had ook uitgelegd waarom Beinecke op deze manier was gebouwd: het vormde zo één geheel met de rest van de architectuur op dit deel van de campus. Maar toch had ze het gevoel dat ze in een science-fictionfilmdecor uit de jaren zeventig rondliep, waar ze studenten in strakke stretchpakken of te korte tunieken verwachtte, die drankjes dronken met een naam als Extract en hun eten in pilvorm tot zich namen. Zelfs het grote metalen kunstwerk van Alexander Calder deed haar aan een enorme lavalamp uit die tijd denken.

‘Het is een Calder,’ mompelde ze. Dat was de manier waarop mensen hier over kunst spraken. Niets was het werk van een kunstenaar. Je noemde het werk náár de kunstenaar zelf: het object was een Calder. Het schilderij een Rothko. De architectuur een Neutra.

Alex was te laat. Ze was die avond vol goede voornemens begonnen, vastbesloten hard aan haar essay over de moderne Engelse roman te werken, zodat ze daarna nog genoeg tijd had om naar

de prognosticatie te gaan. Maar ze was in een van de leesalen van de Sterling-bibliotheek in slaap gevallen, met het exemplaar van *Nostramo* losjes in haar hand en haar voeten op een verwarmingsbuis.

Om half tien was ze wakker geschrokken en het kwijl liep langs haar kin. Van de schrik had ze zo hard 'Shit!' geroepen dat het als een pistoolschot in de stille bibliotheek had weerklonken. Beschaamd had ze haar gezicht in haar sjaal verstopt terwijl ze haar tas over een schouder slingerde en zich snel uit de voeten maakte.

Nu stak ze door naar Commons, onder de *rotunda* waar de namen van oorlogsslachtoffers diep in het marmer gekerfd waren en standbeelden op wacht stonden – Vrede, Toewijding, Nagedachtentis en ten slotte Moed, met een helm en een schild en weinig anders aan zijn lijf dan een open mantel, waardoor het beeld meer aan een stripper deed denken dan aan iemand die treurde. Ze snelde de trappen af en stak het kruispunt van College Street en Grove Street over.

De aanblik van de campus veranderde van uur tot uur en van plek tot plek, waardoor Alex altijd het gevoel had dat ze er voor het eerst was. Vanavond deed het geheel haar aan een slaapwandelaar denken, met een diepe, regelmatig ademhaling. De mensen die ze onderweg naar sss passeerde keken dromerig uit hun ogen, alsof ze ieder in hun eigen droom verkeerden, met een dampende beker koffie in hun in handschoen gestoken hand. Ze had het griezelige gevoel dat ze alleen in hun dromen bestond, als een meisje in een donkere jas dat zou verdwijnen wanneer ze weer wakker werden.

De Sheffield-Sterling-Strathcona Hall leek ook te sluimeren, de collegezalen waren donker en zaten op slot, en in de gangen was het licht gedimd omdat de lampen in de spaarstand stonden. Toen ze de trap naar de eerste verdieping op liep, hoorde ze geluid uit een van de collegezalen komen. Op donderdag organiseerde de studentenvereniging altijd een filmavond. Mercy had het programma op de deur van hun kamer in het studentenhuis geplakt, maar Alex had niet de moeite genomen het te bekijken, omdat ze het op donderdagavond altijd te druk had om naar de film te gaan.

Naast de deur van de collegezaal zat Tripp Helmuth onderuitgezakt tegen de muur. Hij knikte zwakjes naar haar en zelfs in het

gedimde licht zag ze dat zijn oogleden halfdicht en zijn ogen rood waren. Het was overduidelijk dat hij een joint had gerookt voordat hij de deur uit was gegaan. Misschien was dat wel de reden dat de Bones-oudsten hem voor straf op wacht hadden gezet. Of wie weet had hij het zelf aangeboden?

‘Je bent te laat,’ zei hij. ‘Ze zijn al begonnen.’

Alex negeerde hem en keek vluchtig over haar schouder, om er zeker van te zijn dat er niemand aan kwam. Tripp Helmuth was ze geen excuus verschuldigd en het zou van zwakte getuigen als ze hem uitlegde waarom ze zo laat was. Ze drukte met haar duim op een nauwelijks zichtbaar knopje in de houten lambriserings, waarna de muur eigenlijk soepel open hoorde te gaan, maar hij klemde altijd. Met haar schouder gaf ze er een harde duw tegen en ze wankelde naar voren toen hij plotseling openschoot.

‘Rustig aan, moordzuchtig type,’ zei Tripp.

Zonder iets te zeggen deed ze de deur achter zich dicht, en ze liep op haar tenen door het smalle donkere gangetje.

Helaas had Tripp gelijk, de prognosticatie was al begonnen. Zo stil als ze kon glipte ze de oude snijkamer binnen, in de vorm van een amfitheater.

Het vertrek had geen ramen en bevond zich tussen de collegezaal en een lokaal dat laatstejaarsstudenten gebruikten voor hun debatgroepen. Het was een vergeten overblijfsel van de oude geneeskundeopleiding, waarvan de colleges ooit hier in sss werden gegeven, voordat de opleiding verhuisde naar hun eigen faculteitsgebouw. Ergens in 1932 hadden de beheerders van het fonds waarmee Skull and Bones werd gefinancierd de deur van het vertrek op slot gedaan en hem verborgen achter een nieuw houten paneel. Dat wist ze omdat ze dit had gelezen in *Nalatenschap van Lethe*, terwijl ze eigenlijk *Nostromo* had moeten lezen.

Niemand keurde Alex een blik waardig. Alle ogen waren op de haruspex gericht. Het gezicht van de ziener ging schuil achter een operatiemasker en zijn lichtblauwe gewaad zat onder de bloedspatten. Zijn in latexhandschoenen gestoken handen bewogen methodisch door de ingewanden van een – wat was het? Een patiënt? Een studieobject? Of een offer? Ze wist niet precies welk woord van toepassing was op de man op de snijtafel. Maar ‘offer’ was zeker niet de

juiste term. *Hij hoorde in leven te blijven.* Daar moest zij zorg voor dragen, het was een van haar taken. Ze zou hem veilig door deze beproeving heen helpen en hem terugbrengen naar het ziekenhuis, waar ze hem vandaan hadden gehaald. *Maar hoe zou het over een jaar met hem gaan?* vroeg ze zich af. *Of over vijf jaar?*

Ze keek naar de man op de snijtafel, het was Michael Reyes. Ze had zijn dossier twee weken geleden gelezen, toen hij voor het ritueel was uitgekozen. De huid van zijn buik was naar achteren omgeslagen en vastgezet met metalen klemmen, en zijn ingewanden zagen eruit als grote roze orchideeën met een fluweelachtig rood hart. *Alsjeblieft, zeg me dat het geen akelig litteken achterlaat.* Maar ze moest aan haar eigen toekomst denken in plaats van zich zorgen te maken om de man. Reyes zou het wel overleven.

Ze wendde haar blik af en probeerde door haar neus te ademen terwijl haar maag opspeelde en haar mond volliiep met naar koper smakend speeksel. Ze had al zo veel verwondingen gezien, maar het waren altijd levenloze lichamen geweest. Bij een lichaam dat enkel door een regelmatig piepend apparaat met een monitor in leven werd gehouden, was een dergelijke wond veel erger. Tegen de misserijkheid had ze een stukje gesuikerde gember in haar jaszak gestopt – een tip van Darlington – maar ze kon zich er niet toe zetten het te pakken en op te eten.

In plaats daarvan hield ze haar blik net iets voor de snijtafel gericht, terwijl de haruspex een reeks getallen en letters door de zaal riep – de code van de ingewandenvoorspelling en de aandelenprijs voor bedrijven die er publiekelijk in handelden op de effectenbeurs van New York. Later op de avond zou die naar de NASDAQ gaan, naar Euronext en de Aziatische markt. Alex deed geen moeite het te ontcijferen. De handelstaal waarin de orders voor de aankoop, verkoop en terugkoop werden gegeven, was het ondoorgrondelijke Nederlands, dat op de eerste effectenbeurs van het oude New York al werd gesproken en de officiële taal was van de Bones-leden. In de tijd dat het obscure Skull and Bones werd opgericht waren er te veel studenten die Grieks en Latijn kenden, en hun duistere zaken vereisten een onbekende taal.

‘Het Nederlands is moeilijker uitspreekbaar,’ had Darlington haar uitgelegd. ‘Daarbij komt dat de Bones-leden zo een excuus hebben

om af en toe een bezoek aan Amsterdam te brengen.’ Darlington zelf kende het Grieks, Latijn en Nederlands natuurlijk ook. Hij sprak tevens vloeiend Frans, Mandarijn en redelijk Portugees. Alex was net begonnen met een cursus Spaans op niveau twee. Omdat ze al eerder op de middelbare school Spaanse les had gehad en haar oma altijd met allerlei spreekwoorden in het Ladino had gestrooid, had ze verwacht dat ze het niet zo moeilijk zou vinden. Ze had echter niet op lastige grammaticale constructies gerekend, zoals de sub-junctief. Maar in de conversatielessen had ze net voldoende Spaans geleerd om te vragen of Gloria morgenavond mee wilde naar de disco.

Plotseling klonk een gesmoord spervuur door de muur, van de film die de zaal ernaast werd vertoond, en de haruspex keek zichtbaar geërgerd op van Michael Reyes’ dunne darm.

Scarface, realiseerde ze zich toen de muziek aanzwol en een koor van rauwe stemmen bulderde: ‘*You wanna fuck with me? Okay. You wanna play rough?*’ Het publiek riep het mee alsof het *Rocky Horror* was. Ze had *Scarface* al zo vaak gezien. Het was een van Lens favoriete films. Wat dat betrof was hij altijd zo voorspelbaar geweest, hij hield van alles wat maar ruig was – alsof hij een of ander *Hoe-word-je-gangsterhandboek voor Dummies* had gelezen. Toen Len en zij Hellie hadden ontmoet, vlak bij de Venice Beach-promenade, met haar goudblonde lange haar als een opengeschoven bioscoop-gordijn langs haar opvallend grote blauwe ogen, had Alex meteen aan Michelle Pfeiffer moeten denken, in haar satijnen jurk. Het enige wat Hellie niet had, was de gladde pony. Maar ze wilde vanavond niet aan haar denken, en al helemaal niet met de weeïge stank van bloed in het vertrek. Len en Hellie hoorden bij haar oude leven en niet op Yale. Maar nu ze erover nadacht, hoorde ze er zelf ook niet.

Ondanks de herinneringen die de herrie de aangrenzende zaal had opgeroepen was ze blij met alles wat de misselijkmakende geluiden overstemde die de handen van de haruspex maakten, terwijl hij in de ingewanden van Michael Reyes graaide. Wat zag de ziener daar? Darlington had haar verteld dat de prognosticaties niet veel anders waren dan een toekomstvoorspelling met tarotkaarten of een handvol dierenbotjes werpen. Maar het zag er in elk geval wel totaal anders uit. En het klonk ook heel anders. *Je mist iemand. Volgend*

jaar vind je je geluk. Dit waren de dingen die waarzeggers doorgaans vertelden, vage, geruststellende woorden.

Alex keek naar de Bones-leden in hun gewaden, met de kap over hun hoofd getrokken, die zich om het lichaam op de tafel verdrongen, en naar de eerstejaars scribe die de voorspelling vastlegde, zodat die doorgegeven kon worden aan de fondsbeheerders en particuliere investeerders over de hele wereld, die er goed voor betaalden, waardoor Skull and Bones en zijn alumni financiële zekerheid behielden. Voormalige presidenten, diplomaten en minstens één CIA-directeur, het waren allemaal mensen van Bones. Ineens moest ze aan Tony Montana denken in zijn bubbelbad, die zei: *'You know what capitalism is?'* Ze keek naar Michael Reyes' lichaam. *Je hebt géén idee, Tony!*

Ineens zag ze iets bewegen, ergens op de hogere banken in de snijkamer. Er hielden zich steevast twee Grijslingen in het vertrek op, twee geesten die altijd op dezelfde plek zaten, een paar rijen van elkaar vandaan: een vrouwelijke psychiatrische patiënt die in 1926 haar eierstokken en baarmoeder operatief had laten verwijderen, waarvoor ze zes dollar zou hebben ontvangen als ze het had overleefd, en een student geneeskunde. Hij was rond 1880 doodgevroren in een opiumhol gevonden, kilometers hiervandaan, maar hij bleef terugkomen, om vanaf zijn oude plek het schouwspel in de snijkamer gade te slaan. Er werden maar vier prognosticaties in een jaar gedaan, aan het begin van elk belastingkwartaal, maar de Grijsling leek het genoeg te vinden.

Darlington vond het leuk om de vergelijking te trekken tussen het omgaan met geesten en een metrorit: *Maak geen oogcontact, glimlach niet, maak geen praatje, anders weet je nooit wat je op weg naar huis achtervolgt.* Dat was makkelijker gezegd dan gedaan, wanneer het enige waar je naar kon kijken – anders dan een vent die met de ingewanden van iemand speelde alsof het mahjongstenen waren – twee geesten waren.

Ze herinnerde zich nog goed hoe geschokt Darlington was geweest toen hij zich realiseerde dat ze de geesten niet alleen kon zien zonder een of ander elixer of spreuk, maar ze ook in kleur zag. Hij was absurd kwaad geworden en ze had ervan genoten.

'Wat voor kleuren zie je in godsnaam?' had hij haar vertwijfeld

gevraagd, terwijl hij zijn voeten van de salontafel zwaaide en zijn zware zwarte laarzen met een harde dreun op de plavuizen vloer van de salon in Il Bastone neerkwamen.

‘Gewoon, allerlei kleuren. Zoals een oude polaroid. Hoezo? Wat zie jij dan?’

‘Alleen grijs, wat anders!’ had hij verontwaardigd geroepen. ‘Daarom noemen we ze Grijslingen.’

Ze had haar schouders opgehaald, omdat ze wist dat haar onverschilligheid hem nog bozer maakte. ‘Wat doet het ertoe? Zó erg is het nou ook weer niet.’

‘Voor jou niet, nee,’ had hij gemompeld, waarna hij met boze stappen was weggelopen. De rest van de dag had hij in de sporthal doorgebracht en zichzelf in het zweet gewerkt.

Toen had ze tamelijk arrogant gereageerd, blij dat hem niet altijd alles zo gemakkelijk kwam aanwaaien. Nu was ze nerveus terwijl ze langs de ronde muren van de snijkamer liep en de kleine krijtstreepjes controleerde die elk kompaspunt markeerden, en had ze het gevoel dat ze niet goed voorbereid was. Zo voelde ze zich al sinds ze voor het eerst op de campus aankwam. Of nee, eigenlijk daarvoor al, vanaf het moment dat decaan Sandow in het ziekenhuis naast haar bed had gezeten en met zijn nicotinevingers op de handboeien om haar polsen had getikt terwijl hij zei: ‘We bieden je een heel goede kans.’ Maar toen was ze nog de oude Alex, uit de tijd van Hellie en Len. Alex de Yale-student was nooit in de handboeien geslagen, had nooit gevochten en nooit een vluggertje met een onbekende vent op het toilet gemaakt, om zo een verloren weddenschap van haar vriend in te lossen. Alex de Yale-student worstelde constant met van alles, maar klaagde nooit. Ze was het brave meisje dat probeerde mee te komen met de rest.

En daar niet in slaagde. Ze had hier eerder aanwezig moeten zijn om te controleren of de markeringen goed waren aangebracht, zodat ze zeker wist dat de beschermende cirkel gesloten was. Grijslingen zo oud als de twee op de banken in een hogere rij zorgden niet zo snel voor moeilijkheden, ook al werden ze door het bloed aangetrokken, maar bij de prognosticaties werd hogere magie toegepast en dat was altijd riskant. Het was haar taak om erop toe te zien dat de Bones-leden bij de uitvoering van het ritueel de juiste

procedures volgden, met de nodige voorzichtigheid. Maar ze deed alsof ze bekwaam was. De vorige avond had ze geprobeerd alles wat ze moest weten uit haar hoofd te leren, zoals de juiste markeringen en verhoudingen tussen kalk, houtskool en beenderstof. Ze had nota bene kaartjes met steekwoorden gemaakt en zichzelf gedwongen die in te prenten terwijl ze tussendoor Joseph Conrad las.

De krijtstreepjes leken in orde, maar ze kende de beschermende symbolen net zo matig als haar moderne Engelse romans. Had ze wel goed opgelet toen ze in de herfst samen met Darlington bij de prognosticatie aanwezig was geweest? Nee, ze was toen totaal overweldigd door het choquerende schouwspel en had naarstig op het stukje gember gekauwd, in de hoop dat ze niet over haar nek zou gaan; dat was pas echt een afgang geweest. Daarna had ze optimistisch bedacht dat ze nog genoeg tijd had om alles te leren van een goede mentor zoals Darlington, die over haar schouder meekeek. Maar daar hadden ze zich beiden in vergist.

‘Voorhoofd!’ riep de haruspex in het Nederlands, en een van de Bones-leden schoot naar voren. Was het Melinda? Miranda? Alex had de naam van de roodharige student niet onthouden, ze wist alleen dat ze in een vrouwenkoor zong dat *Whim ’n Rythm* heette. Het meisje depte het voorhoofd van de ziener met een witte doek en voegde zich daarna weer bij de groep.

Hoewel ze niet naar de man op de tafel wilde kijken ging haar blik onwillekeurig toch naar zijn gezicht. *Michael Reyes, achtenveertig jaar, diagnose: paranoïde schizofrenie*. Zou hij zich hier nog iets van kunnen herinneren wanneer hij weer ontwaakte? En als dat zo was en hij het aan anderen vertelde, zouden ze hem dan voor gek verslijten? Alex wist precies hoe dat voelde. *Ik had net zo goed op die snijtafel kunnen liggen*.

‘De Bones-leden hebben het liefst een krankzinnige; hoe gekker, hoe beter,’ had Darlington haar verteld. ‘Ze denken dat de voorstelling dan beter is en dus meer geld oplevert.’

Toen ze hem had gevraagd waarom, zei hij alleen: ‘Hoe gekker het *victima*, hoe sterker de verbintenis met God.’

‘Is het waar?’

“Alleen wonderen en waanzin onthullen de ware ziel,” had hij